

nevezhetők. Ezek három vagy esetenként még több képből összeálló sorozatok, együtt, egymást kiegészítve s erősítve hatnak – sajnos, a szegedi kiállításból már kimaradtak. Pedig Dömötört éppen ezek mutatják ma a saját legjobb lehetőségei szintjén. Nemcsak szakmai tudása, helyismerete és érzékenysége működik itt maradéktalanul, de a „modelljeihez” való viszony is itt a legbensőségesebb. Az emberek, tudatában saját nyomorúságuknak, nem mindenkit engednek magukhoz oly közel, hogy igazán fényképezhetők legyenek. Dömötör bírja bizalmukat, s így megnyomorodott, „beszorult életek” megörökítője lehet.

A Hódmezővásárhelyen, illetve Szegeden most bemutatott anyag persze nem teljesen homogén, több, részben különböző koncepció is rejtőzködik benne. Ez alighanem a helyzetből fakadó gyerekbetegség – ha több alkalma lenne a nyilvános megmutatkozásra nyilván egyneműbb anyaggal állna közönsége elé. De ha tudjuk, hogy e mostani kiállítás csupán ízelítő egy, szinte rejtve bontakozó gazdag életműből, ezen nem akadunk fönn – ez szinte természetes. A későbbi, nagyobb és gyakoribb kiállítások nyilván megteremtik majd az életmű több oldalról való bemutatásának adekvát lehetőségét.

Lengyel András

